

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL
COL-LABORADOR PERIODÍSTIC

1. Exhibidors en guerra. Les sales cinematogràfiques del país estan que trinen. Els seus enemics són: a) cinc distribuïdores ianquis, Buenavista, Columbia, Fox, UIPictures i Warner; b) la quota de pantalla o la obligació de protegir el cinema espanyol-europeu projectant un dia de cinema comunitari per tres de tercers països, és a dir, USA; i c) ajuntaments i diputacions que projecten films actuals a preus polítics o de gorra. Els responsables de la Federació de Cines de España han presentat un informe on denuncien "la situación de acoso y derribo de

las distribuidoras norteamericanas, que actúan como un cártel y vulneran las normas de la competencia". Segons sembla, les cinc distribuïdores de Hollywood s'enduen el 70% dels beneficis de taquilla, imposen contractes lleonins i des de fa 10 anys obliguen els exhibidors espanyols a pagar un 15% més de mitjana en concepte de lloguer del que paguen la resta d'exhibidors eurocomunitaris. Wim Wenders ja ho va dir fa dècades: el cinema nord-americà ens té colonitzat el subconscient. Es va quedar curt, però. A més, ens tenen hipotecada la butxaca. Acaba d'aparèixer a les llibreries un volum extraordinàriament oportú: *El juego de Hollywood. The Movie Business Book*, publicat per Jason E. Squire amb segell T&B Editores. Un llibre

recopilatori força didàctic sobre les estratègies i polítiques comercials dels executius de la indústria cinematogràfica. Productors, distribuïdors i exhibidors majors i independents desvetllen alguns dels secrets del negoci. De Mel Brook a Sydney Pollack i William Goldman, en la seva vessant productora que no artística, fan una completa anàlisi del present i futur de l'anomenat Setè Art. Un art que sovint oblidem és art industrial. Que viu de l'oferta i la demanda. Els Oscar són l'espectacular punta de llança publicitària d'uns productes amb denominació d'origen. Estaria bé i reconfortant, que aparegués a les llibreries ianquis la rèplica de la indústria catalana de cinema. Proposo un títol: *El joc de Montserrat. El negoci del cinema a Catalunya.*

2. Exhibicionistes en pau. Mentrestant, Lleida gaudeix d'una situació paradoxal. Les sales cinematogràfiques de la ciutat ofereixen menys qualitat i quantitat diversificada de productes que fa quatre anys. A favor tenim un dels ajuntaments més protofílmics de la Panadella ençà. Exhibeix dues convocatòries cinèfiles que, malgrat els quinze segons de glòria en el telenotícies, semblen no tenir massa èxit en l'augment del bon gust audiovisual de la ciutadania. Això sí, els polítics sempre troben un forat en la seva atapeïda agenda per fer-se la foto al costat de cineastes cofois i d'organitzadors en perill d'infart de miocardi. Segons que aconsella Jason Squire al seu llibre, un festival *comme il faut* ha d'obrir canals de distribució i d'exhibició. Descobrir estratègies de penetració en els mercats. És qüestió que l'ouera tingui ous. I saber vendre'ls.

La Maitat 9-4-06